

Jakub Šafr: Izraelská radikální pravice.

Praha, FSV UK, Politologie a Mezinárodní vztahy, III. Ročník, 2008, 72 str. + přílohy

Konzultantský posudek na bakalářskou práci Jakuba Šafra

Ve vztahu k izraelské společnosti je nejvíce pozornosti tradičně věnováno problému mezi izraelskými Židy a Araby. Na pozadí tohoto tématu se ale tradičně objevují i další témata, která zaslouží pozornost nejen odborné veřejnosti. Jedním z nich je pak i otázka izraelské radikální pravice. Tomuto tématu byla naposledy věnována velká pozornost během izraelského stahování z pásma Gazy v roce 2005. Nicméně moderní kořeny toho problému sahají již do první poloviny 20. století.

Práce Jakuba Šafra se pokouší popsat fenomén izraelské radikální pravice z několika úhlů pohledu. Jde o problematiku poměrně komplikovanou, zahrnující mnoho aspektů na různých úrovních a zároveň značně rozdělující nejen izraelskou politickou scénu, ale také sekulární a náboženskou populaci Izraele.

Autor vymezuje téma časovým obdobím mezi lety 1967 a 1995. Šestidenní válka v roce 1967 znamenala přelom v dějinách židovského státu a zároveň představuje začátek izraelské osadnické politiky na Palestinských autonomních územích. Rok 1995 je pak přelomem a jistým vyvrcholením aktivit izraelské ultraradikální pravicové ideologie, kdy dochází k bezprecedentní události v izraelských moderních dějinách – atentátu na premiéra Státu Izrael a zároveň náčelníka generálního štábu izraelské armády v době šestidenní války Jicchaka Rabina.

Samotná práce se skládá ze šesti stěžejních kapitol. V úvodní části se autor soustředí na encyklopedické definování hlavních pojmů, které souvisí s danou problematikou. Posléze se věnuje ideovým kořenům izraelské radikální pravice v rámci sionistického hnutí, které slouží jako jeden z ideologických zdrojů pro později vznikající uskupení. Před samotnou analýzou radikálních pravicových skupin nabízí práce přehled vývoje a hlavních politických aktivit pravicové politické strany – Likudu.

Následující kapitoly pak tvoří základní přehled izraelské radikální pravice. Pro přehlednost rozděluje autor tuto problematiku na parlamentní a mimoparlamentní radikální pravici. Popisuje vznik, hlavní aktivity stejně jako klíčové představitele pravicových stran (Techija, Comet, Moledet), které jsou úzce provázány s osadnickým hnutím. Zajímavou část práce pak tvoří také popis mimoparlamentních radikálních hnutí, kam autor zařazuje osadnické hnutí Guš Emunim, politickou stranu Kach, a dvě okrajová hnutí Machteret Jehudit a Sikarikin.

Poslední kapitola se věnuje konkrétním případům židovského pravicového extremismu. Autor se zaměřuje na tři klíčové události – případ zavraždění mírového aktivisty Emila Grunzweiga, Hebronský masakr spáchaný radikálním židovským osadníkem Baruchem Goldsteinem a v neposlední řadě na přelomovou událost moderní izraelské historie – atentát na izraelského premiéra Jicchaka Rabina spáchaný židovským extremistou Jigalem Amirem.

Samotné členění kapitol má logickou strukturu a ukazuje, že autor usiluje o komplexní přístup k dané problematice z mnoha úhlů pohledu. Jeho práce je na bakalářskou úroveň poměrně rozsáhlá a svědčí o faktu, že autor problematiku dobře ovládá.

Nedostatkem práce je ovšem často přílišný důraz na detailní popis událostí, které odsouvají na druhotnou rovinu některé důležité souvislosti. Předložená práce proto chvílemi

ztrácí na přehlednosti. Výtku si také ale zaslouží poměrně stručný rozbor literatury a krátký úvod a závěr práce, které mohly lépe vysvětlit motivy, cíle a výsledky sledované problematiky. Obecně ale autor neopomíjí, v této poměrně rozsáhlé problematice, žádné podstatné problémy.

S ohledem na výše zmínění skutečnosti doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikaci velmi dobře.



V Praze, 7. června 2008

PhDr. Lucie Hindlsová, M.A.